

quod est in territorio Neapolitano, nomine Seylon : aliud quoque adiacens Bethlehem, quod dicitur Beth-bezan : et duo casalia in territorio Ascalonitano, unum videlicet Zeophir, et aliud nomine Caicapha, cum suis pertinentiis episcopo, ejusque successoribus firmiter ac libere tenere ac possidere præcepi, dedi atque concessi. Præfatam quoque Ecclesiam a calumnia qua Hierosolimitana Ecclesia eam vexabat, commutatione terrarum ac vinearum quæ in circuitu Hierusalem in meo dominio erant, absolutissimam reddidi. Statuimus autem quod si quis clericus, vel laicus, nefandissima cupiditate ductus, illud quod pro petitione mea de Bethlehemitica Ecclesia, nativitate Domini ac Salvatoris nostri præclara, Spiritu sancto juvante, a domno Paschale, Romanæ sedis summo ac venerando pontifice, per Gibelinum ejusdem legatum, Arelatensem archiepiscopum roboratum est, post decessum meum violare præsumpserit, invasionis crimine, nisi commoñitus resipuerit, obligetur, ac totius regni nostri expers effectus, graviter judicetur. Præterea concedo quod quicumque meorum optimatum, vel aliquis militum

A seu Burgensium, Dei afflatus Spiritu de suis redditibus, pro sua suorumque animabus, dare eidem ecclesie voluerit, libera sit sibi piæ voluntatis executio, et in perpetuum valeat facultatum suarum legitime facta donatio. Facta est autem hæc concessionis, vel confirmationis nostræ inscriptio, rerumque gestarum designatio, anno ab Incarnatione Domini millesimo centesimo decimo, indictione tertia, præside Romanæ Ecclesie papa, domno Paschale secundo : Hierosolymis vero Gibelino Arelatensi archiepiscopo, sedis apostolicæ vicario, in patriarcham electo. Sunt ergo istius assertionis testes :

Arnulfus archidiaconus,
Aicardus decanus,
Eustachius Garnerius,
B Anselmus turris David custos,
Radulfus de Foritaneto
Pisellus vicecomes,
Simon ducis filius,
Anfredus vir religiosus,
Gerardus camerarius,
Et alii quamplures.

REGUM JERUSALEM, PRINCIPUM, PRÆLATORUM EPISTOLÆ VIGINTI SEX

AD LUDOVICUM FRANCORUM REGEM, HUIUS NOMINIS SEPTIMUM, COGNOMINE
JUNIOREM.

(BONGARS, *Gesta Dei per Francos*, I, p. 1172.)

I.

R[AIMUNDI] PRINCIPIS ANTIOCHENI.

Illustri viro LUDOVICO, Dei gratia regi Francorum, devotissimo domino suo atque diligentissimo, R. eadem permissione princeps Antiochenus, licet indignus, salutem et dilectionem.

Oppressiones et paupertates hujus terræ, excellentissime domine, frequenter audistis, et, ni Deus avertat, frequentius auditurus estis. Qua paupertate et anxietate sustineatur, vobis lingua nec manu dicere vel scribere possumus, quamvis benigna Dei clementia temporibus nostris ampliata sit. Aures quidem omnium Christianorum quotidie apertæ sunt et erectæ, per nos liberationem expectantes; et interrogantes sicut Joannes in vinculis positus redemptionem Jesu Christi per nuntios ab eo interrogabat (Matth. xi, 2). Scientes vero cor vestrum ad liberationem hujus terræ esse sæpius intentum, quotidie ad Deum pro vestra exaltatione flexis genibus orant, ut ipse sicut velle, sic posse vobis præstare dignetur, in manibus cujus corda regum sunt, ut terra hæc per vos visitetur et a manibus impiorum liberetur. Ego autem de vestris naturalibus hominibus natus

C et nutritus, ad jussum vestrum adimplendum paratus sum. Sunt etiam hic duæ filie principis Raimundi, quæ ad nubiles annos pervenere, facie et corpore nimis pulcherrimæ, pro quibus excellentiam vestram humiliter imploramus, quatenus eas in terra vestra ad honorem generis earum, nuptiali copula viro dare dignemini, quia in hac terra arduitate ejusdem terræ, et earum consanguinitate maritare non possemus. Præterea vestram exoro humiliter discretionem, quatenus de patrimonio meo, quod mihi et meis injuste et vi, et etiam sicut omnibus procul dubio patet, abstulerunt, ut jus et ratio postulat, sic deducere dignemini. Esse vestrum quod audire desideramus, sæpius nobis dilectio vestra rescribere dignetur, Nos autem per misericordiam Dei sani et incolumes sumus. Milo de Nealphis, miles et homo vester, vobis apertissime esse hujus terræ ore narraverit.

II.

GIBERTI MAGISTRI HOSPITALIS.

LUDOVICO potentissimo domino, Dei gratia Francorum regi gloriosissimo, GIBERTUS, Christi pauperum servus, et Dei pietate Hospitalis Jerusalem ma-

gister, salutem cum omni conventu fratrum, et se-
ipsum in Christo.

Notitia nostræ infirmitatis Dominus agnovit, do-
mine pie rex, quod res et possessiones quas pere-
grini sancto desiderio iter Hierusalem arripientes,
causa videndi sanctam Christi resurrectionem sub
umbra manus vestræ, salvas et illæsas consistere.
Idcirco altitudini vestræ supplicamus, quatenus de
quibusdam malefactoribus, qui terram cujusdam
probi viri, videlicet Guillerini de Donperre incendio
eorum perversitate cremaverunt, ipso Hierusalem
permanente, talem inde justitiam placeat facere, quod
alius qui audierit, amplius non præsumat consimile.
Valete.

III.

AMALRICI REGIS HIEROSOLYMORUM.

LUDOVICO, per Dei gratiam Francorum regi glorio-
sissimo, AMALRICUS per eandem Jerosolymorum rex,
salutem.

Vestræ credimus innotuisse serenitati, charissime,
multorum ex relatione veridica, quoniam postquam,
peccatis nostris exigentibus, princeps Antiochenus
a Turcis captus fuit, et omnes sui aut captivitate
aut morte perdit et pessumdati sunt, ex improvise
supervenit repentinus interitus. A sæculo etenim in-
auditus terræmotus, castella, turres, municipia,
omnia fere tam in montanis quam in planis, tam in
Antiochia quam in omnibus ei adjacentibus, tunc
in planis, tunc in montanis, solo adæquavit, et in-
numerabilem, proh dolor! Christianorum utriusque
sexus multitudinem morti improvisæ addixit, et ex-
stinxit, et, ut verius dicamus, terra tenus absorbit.
Ac cumulum autem miseræ et in summam deso-
lationis omnimodæ, viam universæ carnis ingressus
est, heu, heu! ille rex inclytus et egregius, clypeus
et fortitudo, post Deum, Ecclesiæ Orientalis, et
præcipue regni Jerusalem unica et irrefragabilis
spes et fiducia salutaris, vester vestrique regni præ-
cordialis, nosterque dominus et frater rex Christia-
nissimus Balduinus. Cujus ideo inconsolabilior et
vehementior est transitus, dolor et desolatio, quod,
Deo auctore, in ipso et per ipsum omnium universi-
tas Christiana habebat promptum adiutorium, et
contra singula infestantia sufficientiam. Inde, inde
est nimirum, dilectissime, quod vestræ majestati
tanquam lineamenta de capite pendentia inclinantes,
sustentamentum nostrum et fidei deificæ basem
æream inexpugnabilemque civitatem, serenitatem
vestram fore in Christo cognoscimus, et humilitatem
nostram, vestram esse curam peculiarem in
Domino profiteamur. Quæ ergo vel quanta fuerit
veræ charitatis abundantia et perfectio in piæ me-
morie amico vestro rege Jerusalem prætaxato, Dei
pro causa et illius invictissimo amore, in nostra
nunc omnibus appareat et Ecclesiæ Orientalis deso-
latione. Sicut enim de prædecessorum vestrorum
et totius prosapiæ vestræ piissima intentione veris-
sime didicit sanctitas vobis innata, ex more et pro-
posito laudabili, semper consuevit regnum cui præ-

A estis in Domino, civitatem sanctam et regionem ei
universam adjacentem, et universos fidei catholicæ
character insignitos, protegere, fovere, manutenere
ac corroborare. Si itaque Spiritus consilii Serenitati
vestræ magnificæ inspiravit velle iterum, ad majorem
coronam vestri, visitare locum ubi steterunt
pedes Domini corporaliter, modo instanter saltem
in hac Christianitatis magna necessitate et anxietate
multimoda, venire non denegetis, nec differatis. In
vestra sanctitate enim omnium vota conveniunt, et,
pro nutu vestro et amico imperio, nos et regnum
nostrum totum exsudabimus digne Deo. De cætero
vestræ commendamus paternitati præsentium lato-
rem, magnæ honestatis virum, et venerabilem, Ma-
mistræ archipræsulem, ad omnia bene agenda stren-
num, quatenus eum benigne recipiatis, et ei sicut
ori nostro credatis. Illi enim, ne epistolarem exce-
deremus brevitatem, secreta nostra ut vobis viva
voce edisserat, commisimus. Valete.

IV.

A[MALRICI] PATRIARCHÆ S. RESURRECTIONIS.

A., Dei gratia Sanctæ Resurrectionis Ecclesiæ pa-
triarcha, charissimo filio LUDOVICO, eadem gratia
illustri Francorum regi, salutem et cunctorum ho-
stium triumphum.

Quoniam paterni regni solium conscendere vos
fecit divina dispensatio, pro gratia vobis collata di-
vinam interpellamus clementiam ante passionem et
resurrectionem Dei et Domini nostri Jesu Christi, ut
idem Deus et Dominus noster vitam vestram pro-
spere prolonget ac foveat, et post hujus vitæ termi-
num vitam vobis tribuat sempiternam. Quia vero
sub vestra tutela pauperes Christi quiete conversari
et fructificare cognoscimus, pro filiis nostris paupe-
ribus leprosis, qui extra muros Hierusalem perpetuo
infirmitatis suæ detinentur et damnati sunt carcere,
de quorum cruciatu et ardore non tantum dicere
possumus quantum oculis vestris vidistis, sublimi-
tatem vestram rogamus attentius, commendantes
vobis latorem præsentium eorundem pauperum fra-
trem, quem excellentiæ vestræ pro sua necessitate
transmittunt, quatenus, ea audita, prout vobis vi-
sum fuerit, et Deus vobis inspiraverit, eorundem
necessitati, qui humani aspectus et humanæ prorsus
lætitiae sunt expertes, occurrere dignemini, ut pro
his et pro aliis beneficiis a remuneratore bonorum
omnium Deo, et in præsentem victoriam, et post per-
actam temporalis regni administrationem, æternæ
beatitudinis accipere mereamini portionem. In præ-
fato siquidem loco ex diversis mundi partibus infir-
morum et pauperum Dei circumfluit multitudo. Et
quoniam ad sustentandam eorum miserabilem et ino-
pem vitam, multa eis sunt necessaria, et multorum
evidenter indigent auxiliis, Orientalis Ecclesia mul-
tis tribulationibus et paganorum incursionibus ep-
pressa, eis ex toto in necessitatibus subvenire non
potest. Unde benefactores eorum universos omnium
orationum et beneficiorum vestrorum, et eorum

maxime quæ in sancta civitate Jerusalem fiunt, et de cætero fient, participes et consortes facimus.

V.

EJUSDEM.

A., Dei gratia Sanctæ Resurrectionis Ecclesiæ patriarcha, charissimo in Christo filio Ludovico, eadem gratia Galliæ victorioso et illustri, ab eo salvari qui dat salutem regibus.

Sincera qua vos amplectimur veræ charitatis dilectio, et debita patriarchalis officii quæ nobis incumbit sollicitudo, nos compellit et admonet Ecclesiis nostris providere, et, in quibus secundum Deum possumus, totius Christianitatis profectibus et utilitatibus invigilare. In medio siquidem nationis pravæ et perversæ positi, ab infidelium tyrannide singulis fere diebus impugnamur, et assiduas inimicorum Christiani nominis insidias et pericula sustinemus. Quanto igitur majora et viciniora nobis imminent pericula, tanto magis nos providos et sollicitos oportet et ab illis consilium et auxilium quærere qui et abundant, et conferre noverunt et dare consueverunt. Habemus autem in finibus patriarchatus nostri, in civitate Pancadensi, quæ dicitur Belinas, ecclesiam quamdam tam reverenda antiquitate celebrem, quam multis et multorum miraculorum insignibus decoratam et exaltatam. Quæ scilicet ecclesia in illo loco Cæsarea Philippi olim fundata fuit, in quo primum et solum Christus Filius Dei vivi, a Petro apostolorum vertice per fidei rectæ confessionem manifestissime prædicatus et declaratus est, cum præ omnibus et pro omnibus proclamavit: *Tu es Christus, Filius Dei vivi* (Matth. xvi, 16). In quo etiam loco hujus beatæ confessionis retributionem audire ex ore Dominico sibi dicente: *Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam* (ibid., 18), et claves regni cælorum, potestatemque ligandi atque solvendi recipere ipse promeruit. Hæc igitur ecclesia, quondam tam inclyta et omni veneratione et obsequio digna, a Turcis, Christiani nominis inimicis, nunc fere eversa, et peccatis nostris exigentibus, tam illustris olim, tam præclara civitas, quæ nostræ Hierusalem propugnaculum et antemurale cunctis fidelibus esse dignoscitur, nomen inane duntaxat remanet. Est enim in spurcissimæ gentilitatis sita confinio, et barbara ferocitate ipsius impugnata, et assidua captivitate et morte filiorum suorum optimis quibusque destituitur, et minorata singulis fere diebus periclitatur. Novissime autem temporibus nostris suscitavit Deus spiritum servi sui I. venerabilis fratris nostri, in eadem civitate de novo ordinati et constituti episcopi, qui multo corporis labore, multa rerum suarum impensa, eandem ecclesiam ad pristinum statum revocare cupiens, per varia pericula maris et terræ transitum faciens, ad genua charitatis vestræ tandem elapsus est, ut calamitatem et mendicitatem tantæ et tam reverendissimæ ecclesiæ vobis insinuet, et condonationes et relaxationes, quas consilio venerabilium fratrum no-

strorum archiepiscoporum, episcoporum, abbatum quoque et priorum ad tantam ecclesiam revelandam fecimus, vobis ostendat. Ea propter regalem majestatem vestram assiduis precibus humiliter exoramus, quatenus venerabilem fratrem nostrum prædictæ civitatis episcopum, quem honestas et probitas ipsius satis commendat, Dei gratia et nostra reverentia, benigne recipiatis et honoretis, et in suis justis petitionibus eundem misericorditer exaudiatis. Valete.

VI.

R[AIMUNDI] DUCIS NARBONÆ, COMITIS TOLOSÆ, MARCHIONIS PROVINCIÆ.

Domino suo Ludovico, Dei gratia Francorum regi, R. dux Narbonæ, comes Tolosæ et marchio Provincie, debitæ fidelitatis obsequium.

Pro negotio super quo legati imperatoris Constantinopolitani, cum nostris ad honorem regni vestri, sicut credimus, nobiscum convenerunt, legatos nostros cum legatis domini A. summi pontificis, ad Græcorum imperatorem transmisimus. Porro discretionis nostræ placuit legatos nostros ab itinere ad vestram præsentiam evocare. Unde quia in omnibus vestri consilii prudentiam nobis ducem præfiximus, et vestram sequentes auctoritatem legatis Græcorum nos obligavimus, precamur iterum, quoniam jam sera esset pœnitentia, excellentiam vestram regiam, ut tales legatos ad imperatorem Constantinopolitanum mittatis, per quos negotium speratum ad gloriam et securitatem regni vestri, Deo propitio ad effectum valeat perducere, et ad nos optata commoda pervenire. Interventu namque et instantia discretorum et fidelium legatorum consueverunt magna et ardua negotia optatum et prosperum finem sortiri. Valete.

VII.

R. DE BALNEO, FIDELIS IMPERATORIS CONSTANTINOPOLITANI.

Ludovico, Dei gratia excellentissimo Francorum regi, R. de Balneo, de numero fidelium domini E[MANUELIS] Constantinopolitani imperatoris semper augusti, sinceræ fidelitatis obsequium.

Legationis negotium super quo Adrianopolitanus abbas, et prior Hospitalis Constantinopolitani, cum legatis domini R. Sancti Ægidii comitis, vestram visitavere præsentiam: mihi cum eis pariter tanquam imperii fidelissimo a domino meo E. inclyto et sancto imperatore injunctum fuit. Proinde quia ipsi apparatu meo et providentia, jam ad dominum meum imperatorem marino itinere redire cœperunt, fidelitatis debito, quam vobis exhibere tanquam domino desidero, confidenter consulendo rogo, et rogando consulo, ut legatos vestros et litteras ad dominum meum E. imperatorem sanctum, sine cunctatione et mora mittatis. Scio enim quia fraterno amore et germana charitate personam vestram, honorem regni vestri, et gloriam diligit, et indissolubili vinculo et germano consortio vobis sociari et uniri exoptat. Vivat et valeat per multa tempora sublimitas ve-

stra, et ræ inter fideles regni vestri numerare dignetur.

VIII.

A[MALRICI] REGIS HIEROSOLYMORUM.

LUDOVICO, Dei gratia regi Francorum illustrissimo, a priscis jam temporibus sibi dilectissimo. A., per eandem gratiam Hierosolymorum rex salutem et veri amoris indicium.

Quoniam a longe retro temporibus terram sanctam Hierusalem regni que Hierosolymitani exaltationem cordi vobis fuisse novimus, piam serenitatis vestræ devotionem humiliter exoramus, ut quod diu gestatis in corde, adimplere curetis opere, et prædictæ terræ subsidium providere mente sollicita studeatis, et negotii illius pro quo venerabilis archiepiscopus Mamistrensis Galliarum partibus destinatus est memores sitis, quoniam in instanti, plus quam lingua queat exprimi, necesse est fieri. Præterea ex quo Mamistrensis archiepiscopus a nobis discessit, fertur quotidie imperatorem advenire. Qui statim cum venerit, verentur omnes Orientales una nobiscum, absque omni dubio ipsum illam habere, quoniam in tanta debilitate prostrata succumbit, quod non aliunde sibi venerit auxilium. Eandem Antiochiam Turcis aut Græcis cedere indubitanter necesse est. **B** **M**ente igitur devota, corde sollicito, cursu concito imperatorem illum de quo magis timemus, prævenire studeatis, quia non in terram alienam, verum in eam quæ in omnibus et per omnia vobis erit exposita venietis. Et tam nos quam omnes alii jussionibus vestris obtemperabimus.

IX.

B. DE BLANCESFORT MAGISTRI MILITIÆ TEMPLI.

LUDOVICO, divina gratia illustrissimo Francorum regi, B. DE BLANCESFORT, eadem gratia pauperis militiæ Templi magister dictus, cum universo ejusdem militiæ conventu, omnimodum cum debita reverentia famulatum in Domino.

Orientalis regni perturbationem graves eventus in-textos infortuniis, scripto vobis intimare operæ præ-tium duximus, cum prosperorum nuntiandi facultas universaliter fere nobis denegetur. Ne vero majestatem vestram prolixa improperiorum nostrorum relatione amaricare videamur, capitulatim vobis ea scribere inviti compellimur. Ecce persecutores veritatis ac fidei, inspecta angustiarum nostrarum multitudine, insoliti furoris audacia adversum nos armantur. Ipsos namque R. principis Antiochiæ exaltat captivitas, cædesque suorum et magnatum principatus factæ in principis captione. Hinc ab eis terra depopulata ipsos lætificat. Hinc nutu divino, nostrorum exigente mole peccaminum, terræmotu dissipatæ munitiones, eversa castella quamplurima, innumerique quos dirutorum murorum collisio oppressit, multiplicato eorum furore adversum nos multo acrius solito accendit. Ecce iterum prædicta gravia, multa graviora, ac flebiliora flebilibus novissime subsecuta sunt. Rex namque Balduinus, qui omni vitæ suæ tempore, murus stetit inexpugnabilis

A pro domo Israel, naturæ persolvens debitum, viam universæ carnis ingressus est, scilicet damnus diebus nostris incomparabile. Hæc et his similia Ecclesiæ persecutores attendentes, ab extremis eorum finibus in unum conveniunt quasi vir unus, adversus sanctuarium Dei, delere de terra memoriam nostram, Ecclesiamque fidelium, quod absit! infinitæ eorum multitudinis oppressione depravare conantur. Super hoc Dei ac vestrum auxilium, consilium et subsidium, ingemiscetes postulamus. Regnum etenim Hierosolymitanum, licet plurimum propriis viribus destitutum sit, necesse est tamen quatenus, Antiochiæ principatui omnino desolato manum consolationis extendat, viresque quas, ut ita dicam, non habet, viriliter largiatur. Sed quid egenti præstare poterit, qui egestate afflictus in seipso angustiat? Oppressionem igitur Orientalis regni, et Ecclesiæ, ipsa conscientia vestra diligenter inspiciat, in passionis resurrectionisque loci subsidium inflammetur. Oramus obsecrando quod possumus, quod ipsi quærimus, Dominicæ a nobis locus impetret resurrectionis. Singula improperiorum nostrorum, attenuationis nostræ, elationis inimicorum passionis ac resurrectionis Christi, malorum vobis scribere numerositas impedit; quæ nos latorum præsentium, scilicet fratrum nostrorum relationi fideliter commendavimus, ac sub eorum testimonio reservari dignum credidimus.

X.

EJUSDEM.

LUDOVICO, Dei gratia illustrissimo Francorum regi, B. domus Templi magister dictus, quamvis indignus, cum ejusdem domus conventu, servitium cum dilectione.

Nobilitati vestræ notum fieri volumus quod dominus Guillelmus de Donner, postquam ad Orientales partes transfretavit, ut Dominicum visitaret sepulcrum, cæteraque oratoria circuiret, quidam ejus vicini suam terram crudeliter invaserunt, igne eam pessime devastantes. Unde serenitatem vestram modis omnibus deprecamur, quatenus hoc, quantum ad vos pertinet, fieri non permittatis, sed ultionem in eos qui hoc præsumunt faciatis, ut cæteri, vestram justitiam audientes, tantum scelus ulterius committere non attentent. **D** **M**agnum siquidem detrimentum in hoc poterit Orientalis Ecclesia sustinere, quia multi sic sua perdere metuentes, transfretare dubitabunt. Majestati vestræ grates indesinenter exsolvimus de beneficio nobis et fratribus nostris impenso.

XI.

GILBERTI CUSTODIS HOSPITALIS HIERUSALEM.

Illustrissimo atque excellentissimo domino LUDOVICO, Dei gratia regi Francorum benignissimo, GILBERTUS, eadem gratia sancti Hospitalis Hierusalem custos, licet indignus, cum omni fratrum conventu, salutem et sacrarum orationum Hierusalem æternam participationem.

Inter cætera charitatis opera quibus ad regna sit ascensus cœlestia, eleemosyna præcipue summum

locum obtinet, omni tam Veteris quam Novi Testa-
menti pagina verum super hoc perhibente testimo-
nium. Hujus itaque devotionis intuitu, regalis vestrae
majestatis magnificentia, Spiritu sancto divinitus
illustrata, sanctissimam domum pauperum Hospita-
lis Hierusalem, placentem Deo et per omnia accepta-
bilem, devote diligere, manutenere,strarumque
beneficiis eleemosynarum larga manu ditare ac re-
creare semper consuevit. Super quo non est dubium
quia propter sincerum vestrae benignitatis affectum,
quem specialiter pro regno caelorum adipiscendo
erga Deum, et erga omnia quae sibi pertinent, in toto
regno vestro consistentia, charitative exhibetis. Tot
barbarae gentes, tantaeque diversorum populorum
nationes, vestrae de die in diem subjungentur ditioni.
Dignum enim et justum esse judicamus ut qui Deum
ciligigit ejusque mandatis puro corde obtemperare ni-
titur, in bonis et de bonis Domini gaudeat, teneat
atque victorioso possideat. Si enim protoplastus
Adam, quia inobediens fuit voci Dominicae, mun-
dum cum omnibus in eo creaturis adversarium at-
que contrarium sibi habere promeruit, ita si aliquis
fidelis voluntati Domini bene obediens aliquando in-
venitur (quod raro contingit), tam mundum quam
omnia mundana beneplacito suo debet habere sub-
jecta, et sine omni obstaculo invenire parata. Ut
igitur divinae bonitatis clementia, sine cujus nutu
nihil boni fieri potest, haec praedicta, rex illustris-
sime, juxta vestri affectum animi, concedere digne-
tur, Deum semper praec oculis habete, et ea quae Dei
sunt in regno vestro salva et secunda custodite, et
praecipue et specialiter praedictam domum sancto-
rum pauperum Hospitalis Hierusalem, in qua vere
Christus in membris suis suscipitur, sicut vestris as-
pexistis oculis, diversisque modis servitur, solitae
vestrae pietatis more diligite, manutenete, et ab omni
hostili manu tanquam bonus patronus protegendo
defendite, ut beatorum precibus et intercessionem pau-
perum, quibus regnum caelorum a Christo traditum
est, in praesenti prosperitatem mentis et corporis,
pacem in regno vestro et tranquillitatem, de hostibus
triumphum, et post hujus vitae transitum, stolam
immortalitatis cum eisdem pauperibus in regno cae-
lorum feliciter adipisci mereamini. Amen.

XII.

A[MALRICI] REGIS HIEROSOLYMOREUM.

LUDOVICO, Dei gratia Francorum regi gloriosissimo
et incomparabili viro, dilectissimo suo, A. gratia
ejusdem Hierosolymorum rex, salutem et dilectio-
nem.

Lacrymabilem et luctuosum de domino ac fratre
nostro inelyto rege B. rumorem, heu! heu! vobis
per praesentia scripta intimamus, denuntiantes vo-
bis, quoniam in die Scolasticae virginis, vocatione
divina migravit ad superos. Verumtamen nos regno
ipsius, quod nobis haereditario jure obveniebat,
nunc potimur, et sine omni impedimento atque in
bona omnium hominum nostrorum voluntate in so-
lio regni nostri consolidati sumus. Quia vero, illu-

strissime, tota Christianitas in Oriente vehementer
attrita et gravius solito oppressa, nimium atque ni-
mium laborat, tum ex infortunio R. illustris quor-
dam principis Antiocheni, qui ut jam vos dudum
audisse arbitramur, rediens ab expeditione, captus
fuit, caesis aut captis fere omnibus illis qui in comi-
tatu ipsius erant, tum et ex terrae motu, qui in praer-
terito Augusto, totius principatus Antiocheni castella,
turres et municipia fere omnia funditus evertit, solo-
que coaequavit, rogamus serenitatem celsitudinis ve-
strae, ut pro terra illa quam Dominus sua corporali
praesentia visitare, illustrare et consecrare dignatus
est, quam etiam, ut liquido constat, regnum vestrum
spurcitiis infidelium potenter eripuit, et cultui divino
vindicans, sollicitus sitis, et, dum licet atque vacat,
notum faciatis omnibus quo animo, quo cordis af-
fectu, qua intima sinceritate Dominicum sepulcrum
hucusque dilexistis. Scitote namque quoniam ab ini-
tuo, ut a praesentium latoribus certius audire poterit-
tis, consilio quidem vestro, et festino auxilio, tan-
tum opus, nec consimile fuit. Et si vobis in mentem
veniret Dominicum sepulcrum adire, non in terram
alienam, verum etiam in eam quae tota vestra est et
erit tempore quidem nostro vobis exposita, procul
dubio veniretis. Nos enim ut tantum tamque subli-
mem dominum, vos modis omnibus honorare, dili-
gere et omnia quae vestri juris aut sunt aut fuerunt.

Data ad fontem Sephoriae, vi Idus Aprilis.

XIII.

B. DE BLANCESFORT MAGISTRI MILITIAE TEMPLI.

LUDOVICO, Dei gratia gloriosissimo Francorum
regi, et domino suo excellenti, B. DE BLANC., eadem
gratia pauperis militiae templi minister humilis, et
totus fratrum suorum conventus, orationum munus
cum salute.

In venerandae celsitudinis vestrae praesentia saepe-
numero relatum credimus, qualiter, quoad et qua
intentione sub salutiferae crucis vexillo et cum do-
mino rege militaverimus in Aegypto; si enim scelera-
tissimus Ille Noredinus, interveniente Syraconis au-
dacia, regno Babyloniorum, ut affectabat, potiretur,
multiplicatis viribus tantus incumberet Christi re-
gno ut per piraticam clauso mari, periculosum etiam
fugae locum non concederet timidis et ignavis. Ea
enim erat intentionum suarum summa, caque gra-
tia miserat in Babylonem Syraconem, ut infinitam
Babyloniorum multitudinem, vel vi dominationis, vel
simulatae pacis astutia secum ascisceret, et in aboli-
tionem Christiani nominis, duo potentissima regna,
Babylonis scilicet et Damasci foederaret invicem. Ve-
rum respexit nos desuper divina clementia, dedit-
que cultoribus suis Christus noster non incruentam
de infidelitate victoriam. Supra memoratus etenim
Turcus, quem adipiscendi regni gratia missum praesig-
navimus, Berbesium validissimam civitatem Aegy-
pti, quam etiam obfirmaverat et muniverat triginta
millibus bellatorum, in triumphalis tandem ligni
virtute coactus est reddere servis crucis, et non sine
magno suorum detrimento pulsus est a patria, quam

quidem triduo amplius tardante succursu, nullo erat contradicente in dominium possessurus. Nos autem post hæc omnia revertentes, invenimus pro peccatis nostris terram sanctam satis ac desuper de-
s datam, Paneademque civitatem, qua non erat in toto regno munitior, furto sublatam et redditam Turcis per manus proditorum, Antiochiam quoque miseram ac miserabilem, eversionem sui jam proxiam, et stragem suorum incenarrabilem insolabilibus lacrymis deplorantem; de qua quidem jam non est dubium quin aut in Græcorum aut in Turcorum manus veniat, et in proximo, nisi ei divina miseratione vestraque superexcellens immensitas succursum providerit festinatum. Neque enim potest rex noster A., magnus licet, Deo gratias, ac magnificus ad defensionem Antiochiæ et Tripolis, Hierusalem et Babylonis quæ servit cum filiis suis, et cui potissimum metuendum est, quadripartitum agmen ingerere, quas omnes potest Noradinus, uno et eodem tempore, si velit, superabundantibus canum suorum copiis infestare. Proinde noverit magnitudo vestra dilectum fratrem nostrum, famulum quoque et amicum vestrum, fratrem Heustan canem pro exoneratione et relaxatione sua cogente corporis infirmitate, toties supplicasse, ut jam non possemus ei salva pietate contradicere. Mittimus ergo in loco ejus præsentium latorem, fratrem Walterum, virum prudentem et discretum, gemina quoque ingenuitate, avorum scilicet et morum bene conspicuum, quem et nos his præsentibus, tanquam præsentialiter, vobis et mandato vestro committimus et submittimus, et quasi manu ad manum tradimus, rogantes ut ipsum Dei amore et nostro in agendis nostris, quæ et vestra sunt, vestra ope fulciatis, et benigno favore vestro, tanquam famulum vestrum proprium in omnibus et per omnia sustentetis. Nam et ipse sicut diuturna ejus conversatione cognoscetis, est etiam per se honorari dignissimus.

XIV.

G. FULCHERII PROCURATORIS DOMORUM MILITIÆ
TEMPLI.

LUDOVICO, Dei gratia Francorum regi sanctissimo, domino et amico suo max. frater G. FULCHERII domorum pauperis militiae Templi procurator indignus, salutem, mittere rem, si quis qua caret ipse potest.

Antiochenæ terræ desolationem, Hierosolymorum turbatum regnum, graves eventus, importunos casus, Christianitatis plagas continuas, lugubres vobis intimare compellimur, cum prospera nuntiandi deest facultas. Importunitatis tamen et improprietatis nostri singula, vobis scribere malorum numerositas impedit, dum vix aut nunquam prospera nobis eveniant. Prætermissa igitur tanti infortunii multitudine, graviores nostros eventus vobis revelare satagimus, cum linguam loquentis lacrymæ desolationis impediunt. Anni autem istius mense Julio, contigit regem nostrum A. et magistrum nostrum, cæterosque terræ sanctæ proceres fines Babyloniorum

A intrasse, Syraconem, Noradini eomestabulum qui ad partes illas declinaverat ut eas sibi vindicaret, in Berbesio obsedis. Ipso mense finem dante, et sequente jam intrante fixerunt ibi tentoria. Quo audito Noradinus indignatus animo et mente confusus, eadem tempestate litteris et legatis suis omnes partes quæ nomen ipsius audierant et tremebant contraxit, et castellum, quod dicitur Harenc et in finibus Antiochiæ et Alapiæ situm est, olim tumaci et superbia obsedit. Applicatis machinis et petrariis suis, tot et tantis vulneribus obsessos invaserunt, ut fere cibariis et aqua carentes amplius tolerare non valerent. Cum autem hæc itaque agerentur, princeps Boemundus, quæ Antiochiæ præsidebat, curam novi principatus sui viriliter agens, comite Tripolitano et domino Torosio, duceque Marmistensi, et de fratribus nostris quam pluribus sibi accersitis, fratres et homines suos, tanquam bonus Mathathiæ filius, succurrere proposuit. Tantos etenim milites et Turcopolos et pedites coadunavit, quod nunquam nostris temporibus ab illis partibus tam pulchra coadunatio fidelium adversus infideles armata processerit. Factum est autem dum adversus crucis inimicos, xii die exeunte Augusto, armati procederent, eos in primo conflictu fugaverunt, sed in multitudine gentium confisi et plurimum resistentes, nostros sustinuerunt et disconfecerunt, principem et comitem ceperunt, licet multi eorum corruissent in gladio. Quid ultra? victoriam habuerunt, sed cruentam. Præterea huc atque illuc per terram discurrentes Harenc ceperunt et Antiochiam obsederunt. Non est enim qui eorum immanitati resistat; de sexcentis militibus et duodecim millibus peditum, vix pauci qui nuntiarent evasere. Elevatum igitur cornu inimicorum nostrorum, humiliata est in laboribus virtus nostra. Supplices etenim flexis genibus cordis, charitatis vestræ pedibus provoluti, a liberalitate vestra auxilium postulamus et expectamus. Interpellet vos ipsa conscientia vestra, moveat vos sinceræ charitatis affectus, redemptionis nostræ locus, terra sancta, urbs fortitudinis, Ecclesia primitiva. Semel ac sæpius vobis talia mandavimus, nunc autem impensius ac impressius. Nobis equidem orationes, ac rogare; vobis autem operationes ac rogata perficere divina gratia præstitit.

XV.

A[MALRICI] REGIS IERUSALEM.

LUDOVICO, per Dei gratiam Francorum regi excellentissimo, Patri in Christo charissimo. A., per eandem Hierosolymorum rex, salutem, et ab eo qui omnium regum est Rex regi.

Quoniam ex regia majestate vos posse scimus, et ex devotione piæ voluntatis vos desiderare non ambigimus, omnibus necessitatem patientibus auxilii vestri interventionem proficere, ideirco per præsentia scripta, defendendam omnibus Christianorum quæ in terra sancta Hierusalem sunt, erectis Turcorum cornibus depressionem, sublimitati vestræ, licet

eam jam forte audieritis, exponere dignum duximus. Nobis apud Ægyptum cum Syracuno dimicantibus, et per virtutem Dominicæ crucis inde eum, maxime si ibi permansisset, universitati Christianitatis nociturum, expellentibus, factum est ut comes Tripolitanus et princeps Antiochenus cum multo exercitu ad liberandum castellum prope Antiochiam situm, nomine Haring, quod Noradinus cum innumera multitudine obsederat, irent, et auxilio divino hostibus eorum adventui cedentibus liberarent. Accidit autem ut dum præfati princeps et comes, non contenti tanto Dei beneficio, superbe hostes ad loca naturaliter munitissima insequerentur, ipsos ab hostibus capi, et omnem fere eorum exercitum partim capi, partim occidi. Additus est præterea huic dolor dolori. Nam traditorum manus, præfato Noradino, cum adhuc in Ægypto essemus, Panudium, quod vulgo Belinas dicitur, tradiderunt. Sic itaque quasi in angustiae pendulo, sancta laborans terra, vestrum et vestrorum potissimum, quod sibi efficacissimum fore speramus, nobiscum implorat auxilium. Valet.

Data Antiochiæ secundo Idus Januarii.

XVI.

H. OLIM PRIORIS DE MONTE THABOR.

Excellentissimo regi Francorum, H., non nunc, sed quondam prior de monte Thabor, licet indignus, S. intimæque dilectionis effectum cum salute in Christo.

Quoniam sui est, uniuscujusque est domino suo status et seriem habitudinis suæ litteris declarare, idcirco mea epistola, quamvis magna intersit locorum distantia, prætulit ad vestras posse venire manus, et nihil est de quo lætior esse queam quam usque ad vestri præsentiam, Deo concedente, supervenerit. Considerato a minimo etiam vestræ curiæ clerico, sciatis me in curia domini imperatoris Constantinopolis præ omnibus suis familiaribus primatum tenere, ibique quoniam vestrorum minimis præsentialiter nequeo famulari, cum omnia affluentia bonorum plurimum egere. Et inde est quod flexo capite vestram imploro benevolentiam, ut imperatori Constantinopolitano vestras litteras mittere dignemini, quatenus ad vos, ut ad meum charissimum dominum, omni occasione remota, me venire dimittat, et si unquam aliquod servitium quod vobis placeret fecerim, modo maxime appareat. G. etiam et R. de Merlo, mei videlicet propinqui, flexis genibus vestræ benevolentiae integritatem expostulant, ut quod vobis litteris meis manifestatur, facere non dedignemini. Et insuper vestri nominis excellentiam cfflagito, ut huic bajulo quam citius poterit ad me reversuro, non tamen pro mei merito, sed pro vestri clementia, manu aliquantulum larga subvenire faciatis. Valet.

XVII.

PETRI PRIORIS HOSPITALIS CONSTANTINOPOLIS.

Illustrissimo Dei gratia Ludovico regi Francorum, P., frater Jerosolymitani Hospitalis et prior ecclesiæ

beati Joannis Constantinopolis, nuntiusque sanctissimi imperatoris, E. N. et utriusque vitæ felicitatem.

Noscat celsitudo vestra, domine reverendissime, quod ex parte domini nostri imperatoris, ad vos proprie missi sumus, et ex præcepto imperiali habemus quatenus vestram citius quam domini papæ visitemus præsentiam. Quapropter vestram obnixè deprecamur benignitatem, quatenus velitis ac præcipiatis ut secundum dispositionem domini imperatoris hoc implere valeamus absque scandalo domini apostolici, quia nuntius ejus nobiscum est, et ad curiam illius nos primitus ire compellit, quod nullatenus, donec vestram videremus maiestatem, faceremus. Valeat diu celsitudo vestra.

XVIII.

A. PATRIARCHÆ DOMINICÆ RESURRECTIONIS ECCLESIAE.

Invictissimo Dei gratia Ludovico Francorumque piissimo regi, A., eadem gratia sanctæ Dominicæ Resurrectionis Ecclesiæ patriarcha, una cum N. priore, et universo canonicorum inibi Deo famulantium conventu, salutem et debitas orationes in Christo.

Piæ celsitudinis vestræ bonitas et mansuetudo, fama loquente, ut experti sumus, vobis veraciter innotuit, quod in causa servorum Dei studiose concurrat, et religiosi viri sinceritatis suæ solatia subministret. Imprimis igitur libertati vestræ immensas gratiarum actiones persolvimus, quia sicut multorum relatione suscepimus, res Dominici sepulcri ejus servi sumus, licet indigni, amoris respectu divini ubique, quantum potestis, augere non desistitis. In his ergo quæ ad Deum sunt ante sacrosancta loca passionis et resurrectionis Dominicæ jugiter pro vobis existentes, fraternitatis nostræ ac beneficiorum nostrorum vos consortem statuentes, dilectum fratrem et canonicum nostrum S. latorem præsentium, benignitati vestræ propensius commendamus, humiliter rogando, quatenus ei ob reverentiam gloriosissimi sepulcri, in quibus indiguerit, auxilium vestrum largiri dignemini, et tam eum quam res sibi commissas suo vestra sublimitas favore manutenere dignetur. Insuper vestræ probitatis excellentiam obnixè deprecamur, quatenus prædicto S. canonico, Hospitale quoddam vel alium quemlibet locum sub protectione alarum vestrarum, ubi ad honorem Dominicæ resurrectionis refugium habere possimus, pro salute animæ vestræ, omniumque nobilium parentum vestrorum, concedere dignemini. Valeat tantus rex fortissimus.

XIX.

HUGONIS ABBATIS S. MARIE ADRIANOPOLIS ET PRIORIS S. JOANNIS CONSTANTINOPOLIS.

Excellentissimo atque magnifico regi Franciæ Ludovico, Hugo Dei gratia Sanctæ Mariæ Adrianopolis abbas, et prior Sancti Joannis Constantinopolis, ejus fidelissimi, salutem, et in regimine sibi commisso placere summo Rectori.

Non lateat personam vestræ magnitudinis, Pater

reverendissime, quia si importunitas temporis non sic nos constringeret, nos egressi essemus ex partibus provinciae. Sed sciatis, in rei veritate, quoniam galeae paratae sunt apud Narbonam, et propter rumorem, nolumus ut veniant apud Sanctum Aegidium, quia nolumus ut omnibus pateat iter nostrum. Nunc vero noscat magnitudo vestrae majestatis, Patet reverentissime, quia multum contristati sumus, quia vidimus nuntios vestros sine litteris ad regem Siciliae. Quia vos bene scitis quoniam nos ituri et reversuri sumus per ipsum cum pecunia, et per aliam viam ire nec reverti possumus. Et istud est negotium regis Siciliae, sicuti imperatoris et vestri, et bene scimus quia vos diligitis eum. Unde rogamus personam vestrae magnitudinis, ut per nuntios vestros dirigatis ei litteras tales quod sint honorabiles vestro regno et sibi, et sic credat legatis vestris quasi si vos loqueretis cum ipso. Et, si placet vestrae magnitudini, mittite nobis litteras quam citius poteritis, ut nobiscum possimus deferri per praesentium latorem litterarum, et nec unum diem moram faciat vobiscum. Valeat celsitudo vestra sanctissima.

XX.

AMALRICI REGIS HIEROSOLYMOREUM.

LUDOVICO, per Dei gratiam Francorum regi serenissimo, Patri et amico suo charissimo, AMALR. per eandem Hierosolymorum rex, salutem.

De vestrae paternitatis clementia et regno vestro specialiter sperat sibi auxilium et consilium Orientalis Ecclesiae toti Christianitati lugubris miseria. Inde est nimirum quod de innata vobis benignitate plurimum confisi, cum pro omnibus terrae sanctae devotis vestrae supplicamus paternitati, praecipue pro fratribus templi, vestram exoramus majestatem, quatenus solito more illos commendatos habeatis continue, qui quotidie moriuntur pro Domino et servitio, et per quos possumus, si quid possumus. In illis enim tota summa, post Deum, consistit omnium eorum quae sano fiunt consilio in partibus Orientis. Unde quidquid eis fecerit regia vestra majestas, et muniflua dextera pietatis, nostrae personae idipsum maxime aestimetis vos impendisse. Valete.

XXI.

BERTRANDI DE BLANCAFORT, MAGISTRI MILITIAE TEMPLI.

LUDOVICO, Dei gratia inelyto et venerabili regi Francorum, domino suo charissimo, BERTR. DE BLANCAFORT, eadem gratia militiae templi magister dictus, de regno ad regnum feliciter transferri.

Quot et quanta nobis et praedecessoribus nostris de munificentiae vestrae largitate collata sunt beneficia, si per singula persequi tentabimus, nec littera poterit nec lingua sufficere. Nam cum ab ineunte aetate vestra liberalitas circa domus nostrae propagationem laboriosa devotione studuerit, adhuc, Deo gratias, in eodem suo tenore perdurat, Deo propitio et vita comite in posterum duratura. Et ut retroacta tempora replicemus, raro vel nunquam

A invenietur sancta devotio destitisse, quin semper aut sua nobis propensius ingereret, aut aliena benigni sui favoris assertione nostris usibus applicaret. Pro quibus omnibus reverentia et honorificentia fratri G. Fulch. a vobis exhibita, quia grates condignas referre non possumus, referendas illi soli commitimus, qui quod oculus non vidit, nec auris audivit in aeterna recompensaturus est claritate. Idem namque frater, G. Fulch. in universitatis nostrae praesentia genibus provolutus, vestram circa se studiositatem tantis extulit praconiis, ut pene intra credulitatem, et supra admirationem fieret universis. Unde et hic et ubique nos et nostra omnia, vestrae supponimus et exponimus voluntati. De caetero super oppressione sanctae terrae, et maxime Antiochiae quid loquamur? ad quos ibimus? quos implorabimus? Vobis enim toties dictum est ut sit facilius repulsam ex taedio quam ex pietate lacrymas promereri. Antiochiae tamen res adeo confractae et ad tantam reductae sunt paupertatem ut ad eam recipiendam in suam, collectis undique copiis, venire velit et accingatur imperator. Quippe ea namque per tot infortuniorum gradus ad hanc servitutem perducta est servitutem, ut immanitati Graecorum seu Turcorum ad primum concursum pateat exposita. Adhuc tamen ad vos respicit misera mater et apostolica sedes Antiochena, amaritudine et moerore confecta. Valete.

XXII.

AMALRICI REGIS HIEROSOLYMOREUM.

LUDOVICO, per Dei gratiam Francorum regi gloriosissimo, et amico suo serenissimo, AMALRICUS, per eandem Hierosolymorum rex, salutem.

Quoniam vestram personam et regnum vestrum diligimus, et vobis servire parati sumus, et specialiter de vobis et de regno vestro speramus, successus nostros vestrae notificare majestati dignum duximus. Sciat ergo vestra excellentia quod intravimus Aegyptum cum gente quam habere potuimus. Terram enim nostram pro posse nostro munitam pro Noredino reliquimus, qui omnes quos potuit evocaverat a Baldae et ab Euphrate, et ab omnibus terminis eorum. Ante civitatem vero Aegypti nobilissimam quae dicitur Bulbeis, congressi fuimus, cum Aegyptiis turmis utrinque dispositis et fronte ad frontem locatis. Deus autem, cujus non est victoria in multitudine, multitudinem inimicorum suorum convertit in fugam, et infinitis morti datis, et de melioribus et majoribus terrae multis captis, in campo illo pernoctavimus. In crastino autem civitatem praenominatam assilimus mirabiliter, et nisi per interpositionem fluminis Paradisi, qui ex improvise nobis supervenit, sicut singulis annis solitus est, impediremur, sicut speramus, urbs illa vel caperetur vel redderetur. Si igitur ex solito nos virtus vestra magna adjuvare voluerit, Deo dante, ex levi poterit Aegyptus sanctae crucis caractere insigniri. Valete.

XXIII.

GAUFRIDI FULCHERII PRÆCEPTORIS HIERSOLYMITANÆ
DOMUS.

LUDOVICO, Dei gratia gloriosissimo regi Francorum, domino suo charissimo, frater GAUF. FULCHERII Hierosolymitanæ domus præceptor, salutem.

Sicut extincta parum fideliter incendia majore tandem flamma reviviscunt, sic disconfectus a nostris paulo ante Noradinus transiit ipse Euphratem, Persasque ac Turquemannos, Ninivitas etc. et quidquid gentium ab extremis usque finibus, suscitavit in sui pudoris ultionem. Collectaque multitudine tam inæstimabili, Herennium oppidum cœpit in Antiochenis finibus obsidere. Quod intuens bonæ indolis adolescens noster Boam. jam princeps, et magnum illum genitorem suum referens, tantæ multitudini non formidat occurrere, et dum eis in paterna virtute congregatur, occulto Dei judicio devictus captivatur, quodque sine lacrymis dicere non debemus, ipse et comes Tripolitanus, cum duce Mamistræ, dominoque Vg. de Leziniaco, et aliis quamplurimis, Alapiam ducti incarcerationum; reliquis autem exercitus, magnus licet ac metuendus, cæsus aut captivatus fere totus. Sed et de fratribus nostris ceciderunt in ore gladii 60, milites fortissimi, præter fratres clientes et Turcopolos; nec nisi septem tantum evasere periculum. Antiochia siquidem, amissis bellatoribus suis a primo ad ultimum, tota patet. Quippe cum in omnibus finibus ejus nihil prorsus esset reliquum, præter solum corpus miseræ civitatis; de qua etiam timetur, ut pote quæ armorum, vivorum et victualium coaretatur penuria, neque enim habet sufficientia per duos menses cibaria. Quodque nondum data est in potestatem inimicorum, solus post Deum fecit et facit patriarcha, qui ad tempus sequestrata patriarchali dignitate, munit oppida, dividit escas, largitur donativa, non dubitat etiam de vita periclitari pro patria. Sed quid inde? Sustinebit utique, sustinebit Turcos; sed imperatori Constantinopolitano qui venit, non poterit resistere, omni humano auxilio destitutus. Rex enim noster, quem sua gratia conservet Omnipotens, sub sanctæ crucis vexillo, profectus in Ægyptum cum suis, et cum altera parte fratrum nostrorum a prima die Augusti tenet inclusum in Herbesio civitate usurpantem sibi regnum Babylonis comestabulum Noradini Syraconem. Et nos quidem in Hierosolymis paucissimi (tanta est Turcorum et, ut verius dicam, spurcorum infinitas), non sumus ab infestatione et ab impugnatione secari. Videtis ergo necessitatem nostram; videtis quoniam si dissimulaveritis, aut tarde credideritis, ut soletis, nec antequam residuum Christianitatis consumatur, succursum præbueritis, metuendum est ne, cum volueritis, non possitis. Accingantur itaque qui Dei sunt, et qui Christiano nomine censeantur, veniant patris sui regnum et libertatis nostræ patriam liberare, ne patrum nostrorum sanguine viriliter comparata, periclitetur turpiter et irremediabiliter in manus filiorum. Ne expectetis hinc

A alios nuntios, quia rege et magistro absentibus, non audemus dimittere probos homines in hoc arcto.

XXIV.

B. RAIMUNDI FILII, PRINCIPIS ANTIOCHIÆ.

LUDOVICO, Dei gratia Francorum regi nobilissimo domino suo. B., Raimundi quondam Antiochiæ principis filius, ejus homo et famulus, ab eo qui dat salutem regibus.

Quoniam, serenissime regum et domine, de vestræ magnitudinis clementia non modicam fiduciam habemus, pietatis vestræ genibus prostrati totis visceribus mentis involvimur, quatenus Orientalium partium et maxime Antiochenarum frequens ac lacrymabilis miseria atque devastatio altitudinis vestræ viscera commoveat, ut vestro auxilio atque consilio in ejus manibus spes nostra atque refugium ex omni parte spectat ac singulariter constat, quod quidem suspiranti animo quotidie præstolamur dicentes: « Quando veniet? putas, durabo? » Terra nostra jam in arcto posita, et nos ab inimicorum Crucis Christi faucibus crepti, Deo vero laudes referamus; et vos in cœlestibus ab ipso Deo coronemini. Nos enim, nisi Dei auxilio et vestro in proximo sublevemur, cum patria nostra et gente, omnes in miseriam ac funus lacrymabile jam labimur. Securis namque ad radicem arboris posita est. Proh dolor! quantum dedecus erit omni populo et vobis, si terram istam, terram quidem tanta effusione sanguinis parentum vestrorum, tanta siti et fame acquisite, a nefanda gente violari permittat ac destrui? Scitis equidem, domine, ut credo, ac satis audistis quæ et qualia damna in finibus Antiochiæ in transacto anno acciderint, tum videlicet in captivitate principis et aliorum virorum qui cum eo erant, et in tanta populi Christiani deprædatione atque exterminatione; tum etiam in tanta munitionum igne ferro destructione atque extirpatione, tum etiam tanto terræ motu tali ac inaudito, qui fere omnes munitiones Antiocheni principatus et omnia castra solo tenus evertit. Sed de his ad præsens prætermitto. Cæterum autem quæ vobis hic præsentium lator vir quidem magnæ religionis ac bonæ vitæ, ex parte nostra dixerit, fideliter credatis.

XXV.

G. FULCHERII CONSERVI MILITIÆ TEMPLI.

LUDOVICO, Dei gratia regi Francorum charissimo domino suo, frater G. Fulch. eadem gratia militiæ Templi conservus humilis, salutem.

Beneficia et honores parvitati meæ a vobis exhibitos, dignis laudibus attollere aut recompensationibus adæquare quis valeat? Solus Deus, qui vobis sua gratia in æterna beatitudine dignetur retribuere. Ego autem, Deo gratias, sanus et incolumis Accon appuli, magistroque et fratribus primum ex vestra parte salutatis, quantam mihi honorificentiam pro Dei amore eorumque reverentia exhibueratis, expressi. Illi autem super hoc vobis gratias agentes, seque et sua vestræ celsitati commendantes, orationum suarum vobis et pro vobis offerunt instan-

tiam. Mihi autem famulo vestro non credatis elapsam, quod ab ore vestro, cum a vobis recederem, accepisse me gaudeo. Dixistis enim mihi, ut ex parte vestra, loca sancta salutarem, et in visitando ea, memoriam vestri facerem in singulis. Cujus rei non immemor, hunc annulum quem vobis mitto, per sacra loca circumferens et singulis applicans, in memoriam vestri singulis imposui. Pro cuius reverentia, precor ut annulum custodiatis et habeatis chariorem. Valet. Valet iterum cum mei memoria.

XXVI.

B. MILITIAE TEMPLI MAGISTRI.

LUDOVICO, Dei gratia regi excellentissimo Francorum, BERCTINUS, militiae Templi minister humilis, salutem, et in Christo regnare.

Ad aures vestrae sublimitatis pervenisse non dubitamus, quo timore afflictus dominus noster rex Amalricus communi consilio Christianitatis contra Sairanem, quem Noradinus cum multo exercitu ad regnum Babyloniae direxerat sibi subjugandum, cum pretioso sacrae crucis signo perrexerit, et qualiter redierit. Nisi enim tanta exstitisset nostris promerentibus culpis terrae Antiochenae perturbatio et de-

solatio, praesidio Dominicae crucis dominus rex vellem suum de inimicis fecisset. Sed audita incommoda Antiochiae, ut consilio providit, inde secessit. Putabat enim praedictus adversarius Babylonicum regnum suo domino subjacere, et Christum colentibus ingressum ad Hierusalem terra marique impedire. Nam Deus qui suos novit ubique custodire, longe consilium ipsius iniquum aliter disposuit. Tanta autem, serenissime rex, sunt [utriusque patriae, Antiochicae scilicet et Jerosolymitanæ, incommoda, quod pro nimietate sui nolumus vobis scripto significare. Denique vestrae eximiae dignitati hunc praesentium latorem fratrem Galterium honestum et in negotiis Dei sollicitum dirigimus, qui in negotiis ipsis permansit, et initium finemque vidit; ipse vero vestrae sanctitati placita super hoc reserabit. Quae enim sublimitati vestrae dixerit, confidenter attendatis, tanquam nostro ex ore prolata. Et cognoscat vestra excellentia quoniam oculi totius Christianitatis Orientis, post Dominum, in vos respiciunt, ut a tantis malis, dum tempus instat opportunum, per vos eripiatur.

B. LUDOVICI FRANCORUM REGIS

EPISTOLA

AD SUBDITOS SUOS IN REGNO FRANCIAE CONSTITUTOS, DE CAPTIONE ET LIBERATIONE SUA.

Scripta in Acon, anno Domini 1250.

(BONGARS, *Gesta*, etc., p. 1196.)

LUDOVICUS, Dei gratia Francorum rex, dilectis et fidelibus suis, praelatis, baronibus, militibus, civibus, burgensibus suis, et aliis universis in regno Franciae constitutis, ad quos praesentes litterae pervenerint, salutem.

Ad decus et gloriam divini nominis, crucis prosequi cupientes negotium, totis affectibus universitati vestrae duximus intimandum: quod post captionem Damiatæ, quam Dominus Jesus Christus, per ineffabilem suam misericordiam, quasi miraculose præter vires humanas Christianæ tradiderat potestati, sicut vos credimus non latere, delibato communi consilio, de Damiatæ recessimus, vicesima die mensis Novembri proximo præteriti; congregato tam navali exercitu quam terrestri, procedentes adversus Sarracenorum exercitum, congregatum et castrametatum in loco qui vulgariter Massoria appellatur; in ipso quidem itinere sustinimus aliquos Sarracenorum insultus, in quibus assidue detrimentum suorum non modicum receperunt, quadam die non

nullis eorum, qui de exercitu Ægyptiorum nostris occurrerant, interfectis. Intelleximus autem in ipso itinere, Soldanum Babyloniae de novo vitam miseram finisse; qui, sicut publice dicebat et miserat ad filium suum morantem in partibus Orientis, ut in Ægyptum veniret, et eidem a cunctis sui exercitus majoribus fidelitatis fieri fecerat juramenta; relicta totius suae terrae exercitus custodia cuidam admirato suo, nomine Farchardino. Hæc quidem, in accessu nostro ad locum praedictum, invenimus vera esse.

Accedentes igitur ad locum praedictum, die Martis, ante festum Nativitatis Dominicae, in primis accessum habere nequivimus ad Sarracenos eosdem, propter quemdam fluvium inter utrumque exercitum defluentem, qui fluvius Thaneos dicitur, et in loco illo a magno flumine derivatur. Inter utrumque fluvium posuimus castra nostra protendentia a majori fluvio ad minorem; ubi aliquando conflictu habito cum Sarracenis, multi ceciderunt ex ipsis,